

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114203560
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1114203560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a JUDr. Ľubice Břouškovéj v právnej veci žalobcu: Ľubomír Tkáč, Kúpeľná 599, 925 51 Šintava, IČO: 32 347 847, právne zast.: Mgr. Martin Černák, advokát, Zochova 5, 811 03 Bratislava proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zast.: JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvorákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní o plnenie z poisťnej zmluvy a o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/15/2014-210 zo dňa 04.09.2018 v časti výroku I. a III., takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/15/2014-210 zo dňa 04.09.2018 v napadnutej časti a súvisiacom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č.k. 27Cb/15/2014-210 zo dňa 04.09.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 80.000,00,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 80.000,00,- Eur od 12.08.2013 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd ďalej konanie v časti o zaplatenie 23.436,46,- Eur zastavil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 80.000,- Eur s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. Žalobca v žalobe uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že prišlo k zásahu do práva poškodených na ochranu osobnosti tým, že zamestnanec žalobcu spôsobil dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k usmrteniu blízkej osoby poškodených, a tým poškodeným vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V čase, kedy došlo k vzniku škodovej udalosti, mal žalobca so žalovaným uzavretú poisťnú zmluvu č. 6537868253 zo dňa 27.4.2007, predmetom ktorej bolo poistenie zodpovednosti žalobcu ako podnikateľa za škodu spôsobenú prevádzkou jeho motorového vozidla.

3. Žalovaný sa vyjadril k žalobe s tým, že nárok žalobcu považoval za nárok na poskytnutie poisťného plnenia, a nie za nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Žalovaný považoval nárok za premlčaný s poukazom na ust. § 104 zákona č. 40 /1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zmien a doplnení v spojení s ust. § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších zmien a doplnení a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 145 ods.2, § 470, § 185, § 149, § 151 ods.1 CSP, § 261 ods. 1 ods.6, § 340 ods.1, § 365 ods.1, § 369 ods.1 Obchodného zákonníka, § 822, § 823, § 13 ods.1, ods. 2, § 454, § 451 ods.1, § 456, § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods.2 písm. a), § 11 ods.7 zákona č. 381/2001 Z.z., § 1 ods. 2 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu poisťnej zmluvy, v rámci ktorej sa žalovaný zaviazal plniť poisťné plnenie v zmysle ustanovení zákona o povinnom zmluvnom poistení. Následne došlo k dopravnej nehode (poisťnej udalosti) v dôsledku, ktorej došlo k úmrtiu osoby, ktorej pozostalí si uplatnili svoj nárok na náhradu škody nemajetkovej ujmy priamo voči žalobcovi a tento bol právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.02.2013 sp.zn. 9Co/423/2012 zaviazaný zaplatiť pozostalým sumu v celkovej výške 80.000,- eur. Súd uviedol, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu alebo od poisťovateľa.

6. V súvislosti s posudzovaním otázky či náhrada nemajetkovej ujmy mala byť pokrytá povinným zmluvným poistením konajúci súd vychádzal aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2015 vydané vo veci III. ÚS 646/2015, v zmysle ktorého vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka každého umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z dôvodu, že žalovaný neplnil náhradu škody za žalobcu, hoci škoda bola krytá uzatvoreným zmluvným poistením, bol súd názoru, že bezdôvodne sa tým s poukazom na ust. § 454 Občianskeho zákonníka obohatil, nakoľko bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Žalobca bol práve pre ten prípad, ak by bol povinný plniť náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistený u žalovaného.

7. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie v časti I. a III. výroku. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.12.2012 sp.zn. 5Co/306/2012. Žalovaný mal za to, že zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu jednak právneho titulu, na základe ktorého sa žalobca domáha nároku v tomto konaní, a potom následne aj posúdeniu začiatku a konca plynutia premlčacej doby, ako žalovaný argumentoval vo vyjadrení zo dňa 20.11.2017.

8. Žalovaný ďalej vychádzal aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS“) zo dňa 20.01.2011, IV. ÚS 60/2010, a uznesenia NS SR z 05.12.2013, sp. zn. 3 Cdo 18/2013 a rozsudku NS SR z 26.09.2013, sp. zn. 3 Cdo 176/2012.

9. Žalovaný uviedol, že keďže od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, nie je absolútne legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných zákonných ustanovení a ad hoc a najmä ex post rozširovanie účelu Zákona o PZP a jeho cieľov oproti tým, ktoré boli celkom jednoznačne a nesporne zamýšľané a stanovené samotným zákonodarcom. Postup súdu nie je možné podľa žalovaného vyhodnotiť inak, ako snahu „zhojiť“ nečinnosť zákonodarcu priamou aplikáciou smerníc EÚ, pričom táto je vo vzťahu k žalovanému, vzhľadom na jeho súkromnoprávny charakter, vylúčená.

10. Žalovaný považoval za potrebné uviesť, že vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k žalovanému je poisťnou udalosťou dopravná nehoda, a zásah do osobnostných práv žalobcov v pôvodnom konaní nastal sprostredkované v dôsledku reakcie na už následky tejto dopravnej nehody, neexistuje vo vzťahu k poškodeným a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poisťnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) Zákona o PZP. Aj toto je opäť len jedným z mnohých mement toho, že úmyslom a cieľom zákonodarcu pri koncipovaní Zákona o PZP nebolo krytie nemajetkovej ujmy pozostalých.

11. Žalovaný navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.09.2018, č. k. 27Cb/15/2014-210, zmenil v napádanom rozsahu tak, že žalobu žalobcu voči žalovanému zamietne.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Žalobca v súvislosti s právnym posúdením uplatneného nároku žalobcu vyslovil názor, že v konaní sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom

okresného súdu, podľa ktorého je právnym dôvodom pohľadávky žalobcu voči žalovanému jeho bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu podľa § 454 Občianskeho zákonníka. Žalovaný tento záver súdu spochybňuje a uvádza, že jej nie je zrejmé, ako na jej strane malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu.

13. Pre posúdenie oprávnenosti nároku účastníka právneho vzťahu je potrebné brať podľa žalobcu do úvahy konkrétny právny vzťah, z ktorého tento účastník svoj nárok odvodzuje. Poukázal na predmet súdneho konania, ktorý predchádzal tomuto konaniu (vedený na Okresnom súde Galanta č.k. 17C/21/2010, pred Krajským súdom v Trnave č.k. 9Co/423/2012), ktorým bol nárok poškodených na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej v dôsledku dopravnej nehody, ktorá bola zavinená zamestnancom žalobcu. Jednalo sa o právny nárok vyplývajúci zo zodpovednostného vzťahu medzi poškodenými a subjektom zodpovedným za škodu. V čase vzniku dopravnej nehody bola medzi žalobcom a žalovanou uzavretá poisťná zmluva, ktorej predmetom bolo poistenie náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (poistenie zodpovednosti za škodu).

14. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR č.k. 23Cdo/4058/2015 zo dňa 23.8.2016) ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013.

15. Žalobca vyvodil, že priznanie nároku poškodených voči žalobcovi na náhradu nemajetkovej ujmy súdnym rozhodnutím plne odôvodňovalo vznik nároku poškodených voči žalovanému na poisťné plnenie, ktoré bol žalovaný v zmysle zákona o PZP povinný plniť priamo poškodeným a to za (namiesto) žalobcu v lehote do troch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17C/21/2010-214 zo dňa 07. augusta 2012.

16. Žalobca podotkol, že nie je možné náhradu nemajetkovej ujmy (ako jednu z foriem občianskoprávnej zodpovednosti) vylúčiť zo systému povinného zmluvného poistenia. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím vyhovel nároku žalobcu na priznanie náhrady ním vyplatenej nemajetkovej ujmy poškodeným voči žalovanej z dôvodu, že táto suma mala byť poskytnutá žalovaným ako náhrada škody krytá povinným zmluvným poistením, a rozhodol v súlade s právom Európskej únie a výkladom podaným Súdnym dvorom Európskej únie.

17. Žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a zákonné a navrhol odvolaciemu súdu, aby v časti napadnutej odvolaním žalovaným rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 27Cb/15/2014-210 zo dňa 04.09.2018 potvrdil a rozhodol o tom, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia pojednávania pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli súdu dňa 02.12.2019 podľa § 219 ods. 3 CSP. Po preskúmaní obsahu spisu a oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalovaného a vyjadrením žalobcu, dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného v napadnutej časti nie je možné vyhovieť.

19. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 27.4.2007 poisťnú zmluvu č. 6537868253 / 3550010927 na povinné zmluvné poistenie motorového vozidla (ďalej len PZP). Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/423/2012-258 zo dňa 26.2.2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 17C/21/2010-214 zo dňa 7.8.2012 (ďalej len právoplatný rozsudok) bol žalobca zaviazaný zaplatiť poškodeným náhradu nemajetkovej ujmy celkom vo výške 80.000 eur v lehote do 3 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia (ďalej len citované konanie). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že došlo k zásahu do práva poškodených na ochranu osobnosti tým, že zamestnanec žalobcu spôsobil dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k usmrteniu blízkej osoby poškodených, a tým poškodeným vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V citovanom konaní vystupoval žalovaný ako vedľajší účastník na strane žalovaného. Žalovaný po ukončení citovaného súdneho konania a na základe výzvy žalobcu odmietol plniť poisťné plnenie s odôvodnením, že súčasťou povinného zmluvného poistenia nie je náhrada nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, mal za to, že žalovaný neplnil náhradu škody za žalobcu, hoci škoda bola krytá uzatvoreným zmluvným poistením, bezdôvodne sa teda s poukazom na ust. § 454 Občianskeho zákonníka obohatil.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam dopĺňa odvolací súd nasledovné dôvody.

22. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil právny titul ako aj premlčaciu lehotu. Žalovaný namietal, že mu nie je zrejmé, ako malo dôjsť na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, keď žalobca plnil na základe právoplatného rozsudku a žalovaný ako vedľajší účastník v citovanom plnení nebol zaviazaný k žiadnemu plneniu. Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že pre posúdenie nároku žalobcu je potrebné vziať do úvahy konkrétny právny vzťah, z ktorého svoj nárok odvodzuje. Tým je poisťná zmluva, predmetom ktorej bolo poistenie náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a z ktorej plynie postavenému právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie (§ 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení). Žalobca bol síce zaviazaný citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave k náhrade nemajetkovej ujmy pozostalým, neznamená to však, že neexistovala povinnosť plniť na strane žalovaného, aj keď vystupoval v citovanom konaní iba ako vedľajší účastník. Jeho povinnosť plniť vyplýva priamo zo zákona.

23. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

24. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

25. Pri uplatňovaní nárokov z náhrady škody platí zásada, že poškodený si musí uplatniť svoje právo voči tomu, kto za škodu zodpovedá t.j. voči poistenému a poisťovateľ plní poškodenému namiesto poisteného. Citovaný osobitný predpis stanovuje, že poškodený je oprávnený uplatniť si svoj nárok priamo proti poisťovateľovi, čo však nezabavuje poisťovateľa povinnosti plniť poistenému, ak sám náhradu škody uhradí. Podľa odvolacieho súdu sa žalovaný bezdôvodne obohatil tým, že neplnil, čo mal podľa zákona a poisťnej zmluvy plniť sám, resp. mal plniť namiesto poisteného.

26. Ust. § 454 Občianskeho zákonníka upravuje osobitnú skutkovú podstatu v prípade, ak niekto plní za iného. Predpokladom tejto skutkovej podstaty je teda určitý dlh dlžníka, ktorý uhradí tretia osoba bez toho, aby bola zo zákona alebo zmluvy na to voči dlžníkovi povinná. V tomto prípade bol síce zaviazaný žalobca na zaplatenie náhrady škody citovaným rozhodnutím súdu, povinnosť žalovaného plniť však vyplýva zo zákona. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca sa oprávnene domáhal od žalovaného, aby na základe citovaného rozhodnutia plnil za neho poškodeným. Ako bolo konštatované aj v citovanom rozhodnutí, žalobca nemohol ovplyvniť, že poškodení neoznačili poisťovňu ako žalovaného, ale iba ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v súlade s vtedy platným § 93 OSP. Postavenie žalovaného ako vedľajšieho účastníka v citovanom konaní však preukazuje, že išlo o subjekt, ktorý mal právny záujem na výsledku konania a z toho mu vyplývali aj práva a povinnosti ako účastníkovi konania s tým, že konal sám za seba. Podľa súdnej praxe poisťovne mali právny záujem na víťazstve poisteného v sporoch o náhradu škody, ktorú zažalovaný spôsobil poistenému. Bolo tomu tak z dôvodu, že poisťovňa ako vedľajší účastník si bola vedomá svojej povinnosti plniť namiesto poisteného. Na základe uvedeného možno konštatovať, že existovala povinnosť žalobcu plniť titulom náhrady škody voči poškodeným a na druhej strane existovala zákonná povinnosť žalovaného plniť za poisteného. Ak teda žalovaný neplnil, čo mal plniť podľa zákona a preukázaného nároku plniť sám, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Odvolací súd dopĺňa, že nárok žalobcu nebolo možné posúdiť ako nárok na náhradu škody, keďže aktívne legitimovaným na uplatnenie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. bol iba poškodený. Keďže žalobca plnil poškodeným preukázateľne vzniknutú škodu, toto plnenie zakladá jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

27. Na základe uvedených dôvodov dospel odvolací súd k názoru, že ak súd prvej inštancie posúdil právny titul ako bezdôvodné obohatenie, rozhodol správne a správne posúdil aj premlčaciu lehotu v súlade s § 107 Občianskeho zákonníka.

28. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietskou, že žalovaný nie je v spore pasívne vecne legitimovaný. Žalovaný poukázal na to, že od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej úpravy, nie je teda dôvod na rozširovanie účelu zákona o povinnom zmluvnom poistení a upozornil na publikovaný rozsudok NS SR z 26.09.2013 sp.zn. 3Cdo/176/2012 (R 127/2014) v ktorom sa uvádza, že „právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom“. Odvolací súd síce súhlasí s názorom, že vo vnútroštátnej úprave nedošlo k žiadnej zmene, poukazuje však na vývoj právneho názoru všeobecných súdov súvisiaci s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorého je možné pozostalým obetí dopravnej nehody priznať nároky z nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Obč. zák. voči poisťovateľovi, t.j. táto nemajetková ujma je krytá povinným zmluvným poistením. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne citoval uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2015 vydané vo veci III. ÚS 646/2015. Ústavný súd v uznesení konštatoval, že sa pre účely posúdenia sťažnostných námietok spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, oboznámil nielen s úplným znením rozsudku Súdneho dvora vo veci sp. zn. C-22/12 z 24. Októbra 2013, ale aj s návrhmi generálneho advokáta v tejto veci a v obsahovo podobnej veci sp. zn. C-277/12 (Vitáliš Drodzovs/AAS „Baltikums“). V súvislosti s uvedeným rozsudkom Súdneho dvora ústavný súd konštatoval, že „hoci v ňom Súdny dvor viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13, pozn.) každého z týchto štátov umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravuje zákon č. 381/2001 Z. z. podľa ktorého má aj sťažovateľka ako poisťovateľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky.“ Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že aj keď ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (ako je uvedené v odôvodnení uznesenia), jeho názor vyslovený v predmetnom uznesení možno pokladať za názor vyššej právnej autority použiteľný v skutkovo obdobných veciach. Ústavný súd totiž konštatoval, že niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery krajského súdu, ktoré boli predmetom námietok sťažovateľa. Predmetom sporu na krajskom súde pritom bola náhrada nemajetkovej ujmy v prospech pozostalých obeť dopravnej nehody a posúdenie pasívnej vecnej legitimácie poisťovne.

29. Vzhľadom na uvedené je potrebné hľadiť na judikatúru, ktorá nezohľadňovala, že predmetom krytia povinného zmluvného poistenia je aj nemajetková ujma, za prekonanú, keďže súdy sú podľa hore uvedených rozhodnutí ESD povinné pri uplatňovaní vnútroštátneho práva a najmä ustanovení právnej úpravy osobitne prijatej s cieľom vykonania požiadaviek smernice vykladať vnútroštátne právo v maximálnej možnej miere vo svetle znenia a účelu predmetnej smernice na dosiahnutie smernicou sledovaného cieľa. Zákon o povinnom zmluvnom poistení je teda potrebné vykladať „eurokonformne“. Cieľom uvedených smerníc bolo zabezpečiť, aby v prípade dopravnej nehody bola súčasťou náhrady škody krytej z povinného zmluvného poistenia aj náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci obeť dopravných nehôd, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Rozhodujúcim je pritom to, či náhradu nemajetkovej ujmy rodinným príslušníkom obeť právo konkrétneho štátu vo vzťahu k zodpovednému subjektu pozná a upravuje. Nedostatočná implementácia právnych aktov Európskej únie nemôže byť na ujmu práv príslušníka členského štátu.

30. Žalovaný napokon namietal, že ak by aj teoreticky pripustil, že v dôsledku vývoja judikatúry možno subsumovať pod pojem škody na zdraví podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení aj nemajetkovú ujmu pozostalých, súd by sa mal zaoberať atribútmi zodpovednosti za škodu. Podľa odvolacieho súdu je pre posúdenie predmetného nároku podstatné, že citovanými právoplatnými rozhodnutiami Okresného súdu Galanta a Krajského súdu v Trnave bolo rozhodnuté, že došlo k zásahu do osobnostných práv pozostalých a bolo im priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá sa odškodňuje v rámci náhrady škody. Je nesporné, že za škodu zodpovedá podľa § 427 Občianskeho zákonníka žalobca, atribúty zodpovednosti musia byť splnené vo vzťahu k škodcovi, čo bolo v citovaných konaniach preukázané. Príčinnú súvislosť treba vidieť v tom, že poisťná udalosť t.j. dopravná nehoda zavinená škodcom, ktorý mal povinné zmluvné poistenie, neoprávnené zasiahlo do chránených osobnostných

práv pozostalých. Poškodení v tomto prípade svoj nárok preukázali, pričom povinnosť žalovaného ako poisťovateľa plniť, vyplýva z osobitného zákona.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako aj v súvisiacom výroku o trovách podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške trov rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 2 CSP).

34. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).